Çocuk ve
Bahçedeki Kirpi
Jane MEADOW

Çocuk ve Bahçedeki Kirpi

Jane MEADOW

Güneşli bir cumartesi sabahı, Leo adında bir çocuk yeşil lastik çizmelerini giyip bahçeye çıktı. En sevdiği bahçe aletleriyle dolu küçük bir bez çantası taşıyordu. Annesi çitin yanına parlak çiçekler dikmişti ve Leo onları kontrol etmeyi çok severdi. Bugün bahçe daha da özel hissettiriyordu, sanki sadece onun için bekleyen bir sır vardı.

Leo çiçek tarhının yanına diz çöktü ve eski ahşap çitin yanında bir şeyin hareket ettiğini gördü. Küçüktü ve yuvarlaktı, bacaklı bir greyfurt gibiydi. Sırtı dikenli kahverengi ve krem rengiydi, yüzü ise yumuşak bej rengiydi. Minik siyah burnu sabah havasında kıpırdıyor, çiçekleri kokluyordu. "Merhaba," diye fısıldadı Leo, çok yavaşça.

Küçük yaratık bir kirpiydi ve hem utangaç hem de meraklı görünüyordu. Küçük kara gözleriyle dışarı baktı, sonra bir çalının altına geri kaçtı. Leo bir taş kadar sabırla, hiç kıpırdamadan oturdu. Kirpinin çit boyunca nasıl yürüdüğünü, durmadan aradığını fark etti. Bir yol bulmak istiyor gibiydi ama çit sımsıkı kapalıydı.

Leo annesini bulmak için içeri koştu. Annesi hardal sarısı kazağını giymişti ve siyah saçları gevşek bir topuz yapılmıştı. "Anne," dedi, "bahçemizde bir kirpi var! Sürekli çite çarpıyor." Annesi sıcak bir gülümsemeyle bahçe eldivenlerini cebine koydu. "Hadi gidip onu birlikte izleyelim," dedi.

Çiçeklerin yanına sessizce oturup küçük ziyaretçiyi izlediler. Kirpi çit boyunca pıtır pıtır yürüdü, bıyıkları seğiriyordu. Altından geçmeye çalıştı ama boşluk çok küçüktü. Tekrar tekrar denedi, sonra şaşkın bir halde geri oturdu. Leo'nun içi bir an cız etti. "Sadece eve gitmek istiyor," diye fısıldadı.

Annesi başını salladı ve kolundaki bir yaprağı nazikçe silkti. "Kirpiler yiyecek ve arkadaş bulmak için geceleri dolaşır," diye açıkladı. "Ama çitler ve duvarlar yollarını kesebilir." Leo, minik siyah burnun ahşap boyunca koklayışını izleyerek derin derin düşündü. "Yani güvenli bir geçit bulması gerekiyor," dedi yavaşça. "Sadece kirpiler için gizli bir kapı!"

Öğle yemeğinden sonra Leo babasını alet kulübesinde buldu. Babası kolları sıvanmış mavi ekose bir gömlek ve küçük bir testere takılı alet kemeri giyiyordu. "Baba," dedi Leo, "çitin altına küçük bir boşluk açabilir miyiz? Kirpi için sessiz bir geçit?" Babası genişçe gülümsedi, koyu gözleri parladı. "Bu çok iyi bir fikir gibi geliyor," dedi.

Babası mezurasını getirdi ve çitin yanına diz çöktü. "Tam doğru boyutta yapmalıyız," dedi. "Bir kirpiye yetecek kadar büyük, ama çok büyük değil." Leo mezura tuttu ve sayıları yüksek sesle saydı. Annesi bahçe eldivenlerini giymiş halde yanlarına geldi ve bazı dikenli dalları temizledi. Birlikte çitin altındaki mükemmel gizli kapıyı planladılar.

Babası Leo'ya ahşabı dikkatlice nasıl ölçüp işaretleyeceğini gösterdi. "Kesme işini her zaman bir büyük yapsın," dedi ve Leo bilgece başını salladı. Babası küçük, düzgün bir boşluk keserken Leo talaşları süpürdü. Annesi iki yanına düz taşlar yerleştirerek derli toplu küçük bir yol yaptı. Leo geçidi tekrar tekrar kontrol etti, çilli burnu neredeyse yere değiyordu.

"Şimdi gerçek bir küçük tünele benziyor," dedi Leo, ellerini çırparak. Yumuşak yosun ve kuru yapraklar toplayıp yola nazikçe serdi. "Böylece minik patiler rahat eder," dedi annesine. Annesi gülümsedi ve "Gerçek bir yaban hayatı dostu gibi düşünüyorsun," dedi. Bahçe sakin ve davetkâr hissettiriyordu, küçük konuğunun dönmesine hazırdı.

O akşam Leo çitin yanında hiç kıpırdamadan oturdu. Güneş alçaldı ve bahçe sessizleşti. Sonra bir hışırtı ve burun çekme sesiyle kirpi ortaya çıktı! Yeni geçidin önünde durdu, minik siyah burnu seğiriyordu. Leo nefesini tuttu. Küçük ziyaretçi güvenli yolunu bulabilecek miydi?

Kirpi düz taşları ve yumuşak yosunu kokladı. Sonra yavaşça ve cesurca, çitin altındaki sessiz geçide paytak paytak yürüdü. Leo onun yuvarlak, dikenli sırtının kaybolup sonra diğer tarafta belirişini izledi. "İşe yaradı!" diye fısıldadı, ela gözleri parlıyordu. "Yolunu buldu!" Annesi ve babası kapı aralığından gülümsediler.

Gece gece, kirpi küçük geçitten gelip gitti. Bazen Leo yumuşak toprakta minik ayak izleri buldu. Bazen çalıların altında bir hışırtı duydu. Kirpiyi asla eline almadı ya da tutmadı. Bunun yerine, bahçeyi huzurlu ve güvenli bıraktı, yakındaki sığ bir kaba da taze su koydu.

Sıcak bir akşam, kirpi bir arkadaşını getirdi. Çitin yanında iki minik burun seğirdi ve iki yuvarlak gövde geçitten nazikçe süzüldü. Leo sevinçle kıkırdadı. "Bahçemizde bir kirpi otoyolu var!" dedi ailesine. Annesi güldü ve babası, "Hepsi küçük bir çocuğun yardıma ihtiyacı olan bir şeyi fark etmesi sayesinde," dedi.

Leo, yaban hayatına saygı duymanın hayvanlara yaşayacak ve dolaşacak alan vermek anlamına geldiğini öğrendi. Okuldaki arkadaşlarına çitin altındaki küçük geçitten bahsetti. "Bir kirpi görürseniz," dedi, "mesafenizi koruyun ve onu güvende tutun." Arkadaşları başlarını salladı ve bazıları ailelerinden de yardım isteyeceklerini söyledi. Leo, nezaketin herhangi bir çitten daha uzağa gidebileceğini keşfetti.

Şimdi bahçe sessiz, mutlu ziyaretçilerle dolu. Leo hâlâ yeşil lastik çizmelerini giyiyor ve küçük alet çantasını taşıyor. Kirpileri asla tutmuyor ama onları her zaman güvende tutuyor. Ve her akşam, çitin altındaki küçük geçit açık ve davetkâr kalıyor; yabani canlıların burada her zaman hoş karşılandığına dair nazik bir söz gibi.